

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 1447/2018
31.10.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Зоране Делибашић и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., Општина ..., чији је пуномоћник Милан Лазаревић адвокат из ..., против тужених Републике Србије - Министарство унутрашњих послова и Министарство правде, коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду и ЈП „ББ“ ... - Огранак „ББ1“, из ..., као правног следбеника „ББ“ ЈП „ББ2“ ..., чији је пуномоћник Драган Живковић адвокат из ..., ради утврђења, враћања на рад и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1829/16 од 25.01.2018. године, у седници већа одржаној дана 31.10.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1829/16 од 25.01.2018. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 939/15 од 08.02.2016. године, ставом првим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тужилац тражио да се утврди да је у сталном радном односу код туженог ЈП „ББ“ ... - Огранак „ББ1“, као правног следбеника „ББ“ - ЈП „ББ2“ ..., те да се обавезе овај тужени да тужиоца врати на рад. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца у делу којим је тражио да се тужени солидарно обавезу да му на име накнаде материјалне штете настале незаконитим и неправилним радом њихових органа исплате изгубљене зараде за период од 26.09.2003. године до 26.03.2015. године и то појединачне месечне износе са законском затезном каматом од доспелости сваког износа до исплате, све ближе наведено у овом ставу изреке. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезу тужени да му на износе изгубљене зараде за период од 26.09.2003. године до 26.03.2015. године уплате, у његову корист, код надлежног Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање припадајуће доприносе за пензијско и инвалидско осигурање. Ставом четвртим изреке, одбачена је тужба у делу захтева којим је тужилац тражио да се утврди да је неправилним радом и пропустом органа тужене Републике Србије вођен кривични поступак против тужиоца, што је довело до отказа уговора о раду од 03.04.2003. године доношењем решења од стране „ББ“ - ЈП „ББ2“ ..., као

правног претходника туженог ЈП „ББ“ ... - Огранак „ББ1“ из ..., број .. од 26.09.2003. године. Ставом петим изреке, одбачена је тужба у делу захтева којим је тужилац тражио да се обавезе тужени ЈП „ББ“ ... - Огранак „ББ1“ из ... да тужиоца распореди на радно место возача теретних возила или друго радно место које одговара његовој стручној спреми. Ставом шестим изреке, обавезан је тужилац да туженима накнади трошкове парничног поступка и то туженој републици Србији у износу од 30.000,00 динара и туженом ЈП „ББ“ ... - Огранак „ББ1“ из ... у износу од 46.855,00 динара. Ставом седмим изреке, тужилац је ослобођен од плаћања судских такси у овом поступку.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1829/16 од 25.01.2018. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 939/15 од 08.02.2016. године у ставовима првом, другом, трећем, четвртм, петом и шестом изреке.

Против наведене правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је преко пуномоћника благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Друготужени је поднео одговор на ревизију тужиоца. Није тражио трошкове за састав одговора на ревизију.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. у вези члана 441. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, решењем „ББ“ ЈП „ББ2“ ... од 26.09.2003. године тужиоцу је отказан уговор о раду број .. од 03.04.2003. године због учињене повреде радне обавезе из члана 6. став 1. тачка 18. уговора о раду, која се састоји у противправном присвајању имовине предузећа са намером да себи или другом прибави материјалну корист. Тужилац је био запослен на пословима возача теретних возила. Правноснажном пресудом Општинског суда у Лазаревцу К. 215/09 од 10.05.2009. године тужилац је ослобођен оптужбе да је извршио кривично дело проневере у продуженом трајању из члана 251. став 1. КЗ РС. У току трајања кривичног поступка, тужилац није био у притвору, нити је био лишен слободе, а такође није водио ни радни спор за поништај решења о отказу уговора о раду од 26.09.2003. године.

Врховни касациони суд налази да се неосновано у изјављеној ревизији указује на погрешну примену материјалног права.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су закључили да је основан приговор недостатка пасивне легитимације на страни тужене Републике Србије, с`обзиром да република никада није била послодавац

тужиоцу, нити је донела решење о отказу уговора о раду тужиоца, па се тако тужилац са туженом Републиком Србијом не налази у материјалноправном односу. Такође, тужиоцу не припада накнада штете ни по основу члана 560. Законика о кривичном поступку, јер није био неосновано лишен слободе, нити неосновано осуђен у вођеном кривичном поступку против њега. Правилно је становиште нижестепених судова да тужилац нема право на накнаду евентуалне материјалне штете у виду изгубљене зараде ни због незаконитог и неправилног рада органа тужене Републике Србије, који није доказао.

Наиме, тужилац је био у радном односу код правног претходника туженог ЈП „ББ“ ... - Огранак „ББ1“ из ..., тада „ББ“ - ЈП „ББ2“ ..., који је посебно правно лице, и исти му отказао уговор о раду због учињене повреде радне обавезе из члана 6. став 1. тачка 18. Уговора о раду, која се састоји у противправном присвајању имовине предузећа са намером да себи или другом прибави материјалну корист. Тужилац није у смислу члана 122. став 1. и 2. Закона о раду покренуо спор пред надлежним судом ради поништаја решења о отказу уговора о раду као незаконитог, због чега је исто коначно и правноснажно. У таквој ситуацији, нижестепени судови су правилно закључили да нема незаконитог, нити неправилног рада туженог ЈП „ББ“ ...- Огранак „ББ1“ из ... као правног следбеника тужиоачевог послодавца. Како тужилац није водио спор за поништај решења о отказу уговора о раду и исто решење није проглашено незаконитим, не постоји основ за обавезивање тужених на исплату накнаде штете у висини изгубљене зараде и уплате доприноса.

Такође, правилно је првостепени суд одбацио тужбу у делу захтева којим је тужилац тражио да се утврди да је неправилним радом и пропустом органа тужене Републике Србије покренут и вођен кривични поступак против њега што је довело до отказа уговора о раду, налазећи да се таквим захтевом тражи утврђење чињеница и да због тога нису испуњени услови из члана 194. став 3. ЗПП. У делу захтева којим је тужилац тражио да се обавезе тужени ЈП „ББ“ ... - Огранак „ББ1“ из ... да тужиоца распореди на радно место возача теретних возила или друго радно место које одговара његовој стручној спреми, тужба је правилно одбачена из разлога што одлучивању о захтеву овакве садржине не спада у судску надлежност, у смислу члана 16. ЗПП.

Како се ни одлука Европског суда за људска права на коју се тужилац позива и коју прилаже уз ревизију не односи на истоветну чињенично-правну ситуацију као ону која је предмет овог спора, Врховни касациони суд исту није посебно разматрао.

Наводе ревизије тужилац у поступку није доказао, за разлику од тужених који су, и према оцени Врховног касационог суда, изведеним доказима у поступку доказали неоснованост тужбеног захтева.

Из наведених разлога, одлучено је као у изреци пресуде на основу члана 414. став 1. ЗПП.

Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић